GAYLE WILSON

INKVISIITOR

Ta ei vasta küsimustele...
ega halasta kellelegi

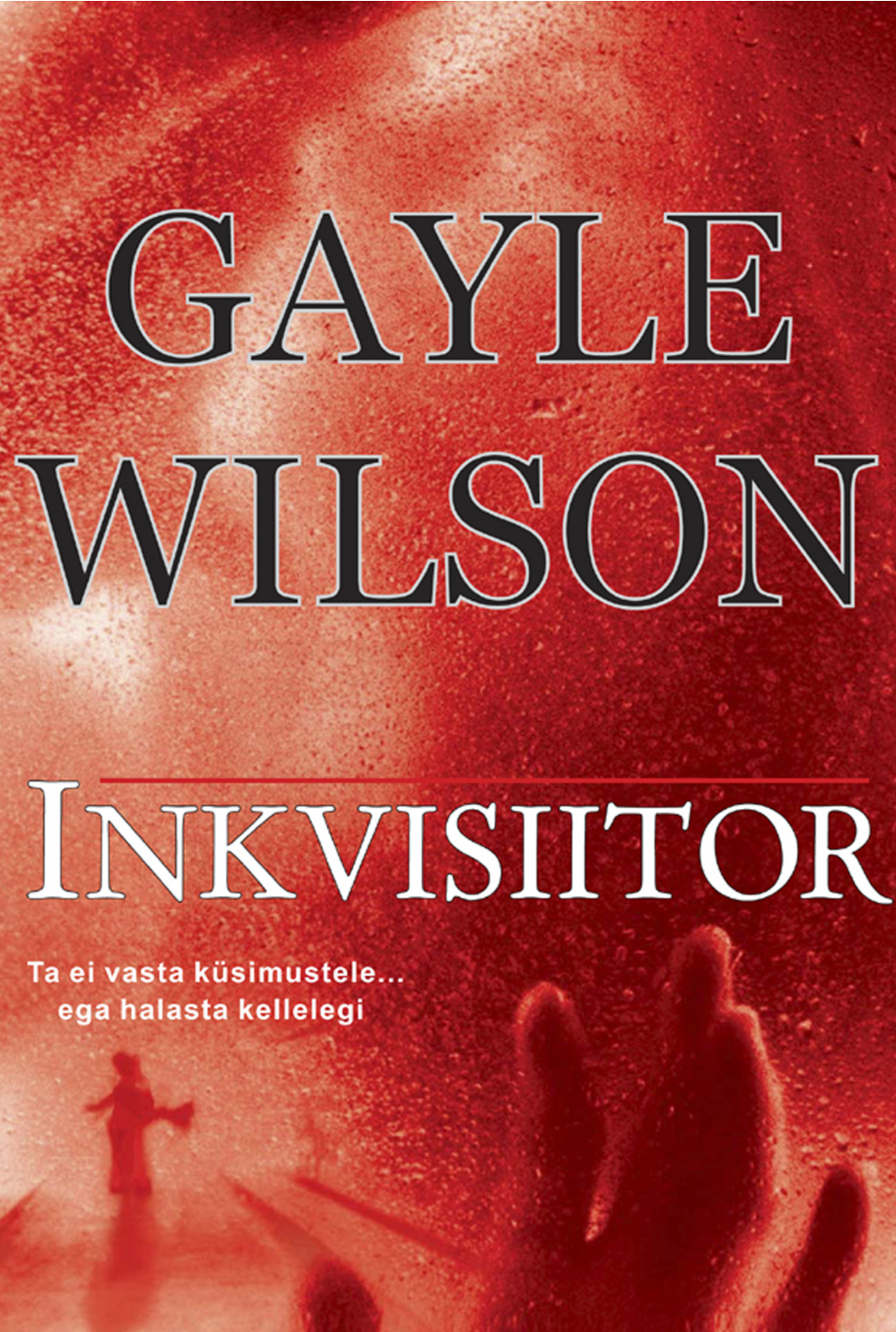

Proloog

Ta oli kingitus. Miski, mis oli langenud mehele sülle, ilma et ta oleks pidanud vähimalgi määral pingutama. Üllatuslikult oli naine osutunud rahuldustpakkuvamaks kui enamik teisi, kes kõik olid välja valitud pärast nädalaid kestnud hoolikaid vaatlusi.

See polnud õige aeg järgmise peale mõtlemiseks. Nüüdseks oli ta teadlik ka pisimast märgist selle kohta, isegi neist, millel polnud varemalt mingit seost ta vajadustega.

Päev-päevalt kasvas temas ärevusetunne, kuni see muutus nii teravaks, et seda polnud enam võimalik eirata. Tunne, et miski on valesti selles meeldivas maailmas, milles ta elas. Siia juurde ebamäärane kaemus, et ta oli kaotamas enesevalitsust. Siis viimaks tuli raev, mis ikka veel šokeeris teda oma ägedusega.

Midagi sellist polnud praegu veel juhtunud. Mitte sel korral.

Ent kui ta nägi naist tänavanurgal vihma käes seismas, mustad juuksesalgud kleepumas alabastervalgetele põskedele, oli tung võtta ta ning teha enda omaks rabav. Vastupandamatu.

See polnud tegutsemiseks õige viis. Siin puudus tema tavaline tähelepanu detailide suhtes. Kuid sel korral mees ei kahetsenud, et oli järele andnud. Tema impulsiivne otsus näis end ära tasuvat. Ning nähtavasti keegi isegi ei otsinud naist.

Mis tähendas, et polnud vajadust kiirustada, mõtles ta sellise ootusärevusega, millist ta varasemast ei mäletanud. Tal oli aega tõepoolest rohkem kui küllalt. Aega endale. Ning aega temale.

Kingitus, mõtles mees taas, lükates üksiku juuksesalgu ta põselt.

Kuivana kippusid naise juuksed ootamatult lokki keerduma. Seda poleks ta osanud aimata selle järgi, mida nägi tollel pärastlõunal.

Mees naeratas selle meenutuse peale. Naine nägi välja nagu tröö batud nukuke, tormis eksinud. Tema nägu oli löönud särama, kui mees auto peatas, kaassõitjapoolse akna avas ning üle kõrvalistme nõjatus.

Kas vajate abi?

Ta ei kõhelnud silmapilkugi. Ei mingit hirmu. Vastuseks pistis ta kohe pea ja õlad autosse.

Ainult tee küsimine.

Kuid siis, vaatamata sellele, mida mehe mõistus talle hüüdis, oli juba liiga hilja, et juhatada teed ning sõita minema. Ta oli näinud ta naeratust. Ta oli näinud neid suuri, pruune silmi ning alumistel ripsmetel ripsmetušši, mis oli vihmas laiali läinud.

Mees loomulikult kõrvaldas selle ebatäiuslikkuse. Kohe kui ta oli viinud naise ohutusse kohta, puhastas ta hoolikalt naise meigi, muutes naha siledaks ja paljaks nagu beebil.

Süütu.

Ainult et ta polnud. Ükski neist polnud. Ükskõik, mida nad rääkisid, ükski neist polnud plekitu. Ükski polnud rikkumata. Eriti need, kes teesklesid puhtust pärast seda, kui olid selle kaotanud.

Tema ei teeselnud. Ta oli trotsiv. Vihane. Labane.

Ta avastas, et naine meeldis talle sellisena. See murdis hirmu ja palumise monotoonsuse.

Vastandina teistele oli ta... ninakas, nagu mehe vanaema oleks öelnud.

Ninakas. Talle meeldis ka see sõna, nüüd, kui ta seda meenutas. Ta maitses neid silpe suus ning sosistas neid naise kõrva juures.

Täiuslik sõna. Sobis naisele täiuslikult. Ja naine omakorda sobis temale täiuslikult. Tema armas, trotsi täis, ootamatu kingitus.

„Aeg üles ärgata."

Kuigi mees seda vihkas, pidi ta naise meelemürkidega uimastama, et tal mingi pimeda juhuse läbi ei läheks korda end vabastada ja põgeneda. Seda polnud kunagi juhtunud – ega juhtu ka tulevikus. Tema hoolsuse juures.

Siiski oli see tema õudusunenägu. Et üks neist võiks pääseda ja rääkida kõigile, mida ta oli teinud.

Seda tuli hoida vaid neile kahele. Et nemad kahekesi seda jagaksid. Nagu nad jagavad ka nüüd seda korda.

Naise silmalaud värahtasid, andes märku, et ta oli peaaegu ärkvel. Mees oli ajastanud hetke minutipealt. Ta pidi ainult ootama uimasti mõju kadumist. Ja kui see kadus...

Kuigi ta polnud teadlik oma vajadustest hetkel, kui ta oli naise röövinud, tundis ta neid vajadusi nüüd. Need sööstsid läbi ta keha halastamatu jõuga, kihutades tagant ta emotsioonide tõususid ja mõõnasid.

Ta puudutas naise nägu, nautides taas selle siledust. Ilma katva meigikihita oli ta nahk nagu lapsel. Isegi kuni ähmaste värviloogeteni, mis nüüd katsid naise täiuslikke põsesarnasid. Järgmine märk – kui ta oleks seda vajanud – , et naine oli teadvusel.

„Ma tean, et sa oled ärkvel," ütles ta, kummardudes jälle lähemale, et sosistada neid sõnu naisele kõrva.

Naise juuksed liikusid vastu ta huuli, mehe hingeõhk liigutas pehmeid kiharaid. Tõstmata pead, pööras ta end sedasi, et naise pea paistis nüüd profiilis, kui ta jälgis, kuidas silmalaud aeglaselt ja uniselt avanesid.

Uimasti mõju all oleks ta segaduses. Nad alati olid, ükskõik kui mitu korda ta nende juurde ka ei tuleks.

Ta oli jälginud selle hämmingusoleku järgnevust võib-olla sada korda ja ta ei väsinud sellest kunagi. Esiteks püüab naine aru saada, kus ta on. Vahet teha unenäol ja tegelikkusel. Õudusunenäol ja tõel.

Siis see juhtub – ühe hoobiga. Ta mäletab. Ta mäletab kõike.

Ja ta teab.

Äratundmine saabub järsku neisse tumedatesse avali silmadesse. Kui ta poleks hoolas, magaks mees selle hetke maha.

Ta sirutas end, et naeratada tema poole alla. Naise silmad, pisut klaasistunud, näisid olevat naelutatud seinale tema kohal. Tõenäoliselt mäletas ta selle iga pragu ja ebatäiust. Needki aitavad kaasa segaduse hajumisele. Ning mõne sekundi pärast…

Naine keeras end, pöörates pead kõval madratsil, kuni lõpuks vaatas ta mehele otsa. Kuigi mees naeratas, ei rahustanud see naist. Aga muidugi, nad olid juba liiga kaugele jõudnud, et tal võiks mingeid illusioone säilinud olla.

Mitte ta armsal ninakal uppuval nukukesel.

Naine teadis. Ta teadis täpselt, kes see mees oli. Ja ta teadis, mis temaga tehakse. See kõik oli neis ilusais silmis, mis olid naelutatud mehe näole.

Naise silmad avanesid veelgi, kui need tungisid üles mehe silmadesse. Kuid need ei olnud enam väljakutsuvad. Mees oli selle eest hoolitsenud.

Neis olid veel vaid küsimused, millest ühelegi polnud veel vastust.

Millal see lõpeb?

Millal lased sa mul minna?

Millal, armas jumal, lubad sa mul lõpuks surra?

Üks

„Veel üks küsimus, doktor Kincaid. Kui te ei pahanda."

Niiske detsembrikuu õhk oli imbunud läbi mitme riidekihi, mille Jenna oli intervjuule minekuks selga tõmmanud. Telejaam oli nõudnud, et nad filmiksid videoklipi kaubapromenaadi ees, nii et jõulupoodlejaid oleks nende taga näha. Kuigi Jenna mõistis, et see oli sobiv taust lõigule, mis kajastas depressiooni puhkuse ajal, ei tähendanud see, et ta oleks lavastust nautinud.

Carlisle, Levitt ja Connor oli suurim vaimse tervise ravikeskus Suur-Birminghami piirkonnas, mistõttu neil paluti aastaringselt saata esinejaid kõikvõimalikesse informatiivsetesse töötubadesse, aga ka intervjuudeks kohalikesse uudiste- ja vestlussaadetesse. Taolisi palveid oli sel aastaajal eriti palju, mistõttu psühholoogid ja psühhiaatrid täitsid seda kohustust kordamööda. Täna õhtul oli tema kord avalikkuse ees ravikeskust esindada.

Tavaliselt polnud Jennal midagi selle vastu, et olla 30 sekundit rambivalguses. Avalik esinemine tõi uusi kliente, millest tõusis tulu kõigile. Mõnikord küsiti vastuvõttu just selle kindla inimese

juurde, keda oli nähtud televiisoris või kuuldud raadios. Ning just sel aastaajal polnud sugugi halb, kui õnnestus rohkem arveid välja kirjutada.

„Loomulikult," ütles ta, naeratades noormehele, kes nägi välja kaheksateistkümneaastane. Naine oletas, et tegu võis olla mõne telejaama praktikandiga. Kas see või veel ühe aasta möödumine oli muutnud ta teadlikumaks omaenda vanusest.

Kolmekümne nelja aastasena oli ta saavutanud enamiku eesmärkidest, mida oli enesele seadnud. Vähemalt, mis puutub karjääri, möönis ta.

Muuks oli aega veel küll. Seda oli ta enesele korrutanud viimased viis aastat.

„Täna pärastlõunal tunnistas politsei, et Sandra Reynoldsi, Margaret DeSpaini ja Callie Morgani mõrvad on ühe tapja kätetöö," teatas reporter. „Mida võiksite öelda isiku kohta, kes on need kuritööd korda saatnud?"

Jenna polnud kuulnudki, et politsei oli taolise avalduse teinud. See oli ka loomulik, sest ta oli võtnud vastu patsiente kuni hetkeni, mil pidi büroost lahkuma. Isegi kui ta *oleks* teadnud, poleks ta olnud valmis nende kuritegude kohta kommentaare jagama. See oli väljaspool teemade valdkonda, milles ta oli telejaamaga kokku leppinud ning milles ta võis pidada end asjatundjaks.

Pidades uue teema üle aru, laskis ta naeratusel, mida oli kaamera jaoks hoidnud, tuhmuda. Ta tõmbas hinge, kaaludes, milline oleks parim viis käsitleda poisi küsimust, kuid otsustas siis rääkida lihtsalt tõtt.

„Ma ei ole tegelikult õige inimene sellele küsimusele vastama. Nende kuritegude üksikasju pole veel avalikustatud ja pealegi *ei* ole ma profiilija. Kohtupsühholoogia on väga spetsiifiline ala ja mina olen saanud selles vähe koolitust."